

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Claudii Fleurii Abbatis Historia Ecclesiastica

Ab Anno Christi 813. Usque Ad Annum 859

Fleury, Claude

August. Vind. [u.a.], 1760

VD18 90117867

§. 36. S. Eulogii Apologeticus Martyrum.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-66103](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-66103)

Sæculum IX. atroces; eam ultima & turpissimam ne-
A. C. 857. cem esse passuram, nisi Christo nuncium
mitteret. Illa tunc quidem cessit, &
pollicita est, se facturam, quod Judex vel-
let. Ergo libera dimittitur. At domum
regressa Religionem Christianam sicut
antea profitebatur, gemitibus lacrymis-
que scandalum a se datum delere co-
nata. Hinc Ecclesias publice adeuntem
Infideles coram Judice accusant, cui ipsa;
nunquam se a Christo suo fuisse separa-
tam, & nunquam vel ad momentum im-
piæ sectæ adhæsisse, quamvis id utcun-
que victa promisisset. Judex immanis-
simus his verbis accensus catenis liga-
tam carceri tradit; tum acceptis a Re-
ge mandatis altera die gladio trucidat.
Corpus in flumen projectum, cum age-
retur annus Incarnationis Dominicæ
octingentesimus quinquagesimus sextus
& dies Julii decima nona. Ecclesia au-
tem hos Martyres in diebus illis, quibus
passi sunt, honorat.

§. XXXVI.

S. Eulogii Apologeticus Martyrum.

Apolog. init. **E**ulogius Presbyter, qui Martyrum isto-
rum passionem suo calamo ad nos
transmisit, eorum quoque defensionem
edito libro apologetico in se suscepit
contra quosdam Christianos objicientes,
ipsis non tantam reverentiam, ut anti-
quis

quis Martyribus, exhiberi posse. Quip- ^{Sæculum IX.}
 pe dicebant: *Non patrant miracula sicut* ^{A. C. 857.}
veteres Martyres, non patiuntur multi-
plicia tormentorum genera, qui eos occi-
dunt, non sunt Idololatræ, sed Musulman-
ni, qui eundem Deum nobiscum confiten-
tur, & Idololatriam abominantur. Eu- ^{Memor. l. I.}
 logius ad hæc tria facile respondet, & ^{p. 350.}
si spectentur miracula, non sunt, inquit, ^{Apol. p. 450.}
necessaria in omni tempore, sicut in exor-
diis nascentis Ecclesiæ fuerunt, nec sunt
Sanctitatis infallibilis nota. Tormento-
rum varietas non requiritur ad Marty-
rium, sed mors & perseverantia usque in
finem, nec attenditur tormentorum diu-
turnitas, sed victoria. Quamquam Ma-
bomet Idololatriam non docuerit, nibilo-
minus horrendum est cunctis Christianis
nomen, tanquam Pseudoprophetæ, & illis
accensendi impostoribus, quos Apostoli ven-
turos prædixerunt. Sufficiat Christiano
ad eum detestandum, quod Jesu Christo
Divinitatem, quoad potuit, rapuerit.

Ceterum hic notat Eulogius, Chri-
 stianos se signo S. Crucis munire & Dei ^{p. 435.}
 auxilium invocare solitos fuisse, quando-
 cunque *Moëfins*, id est, Musulmannorum
 præcones e culmine turris, quæ ipsorum ^{vid. Bibl.}
 templis jungebatur, populum convocan- ^{Orient. p.}
 tes audirent. ^{576.}

Sed & aliud his Martyribus Hispaniæ
 objiciebatur; quod propria voluntate

Sæculum IX. sese Martyrio offerrent, quod malum per-
A. C. 857. secutionis in Fratres suos suscitarent,
 cumque Musulmanni eis liberum Reli-
 gionis Christianæ exercitium permitte-
 rent, æquum non esse, ut in Mahometem
 palam contumelias jacerent. Quæ ad
 hæc argumenta Eulogius respondet in-
 firma sunt; sed illud magis memora-
 tu dignum, quod nobis in hoc loco tri-
 stem sortem Christianorum sub Musul-
 mannorum jugo viventium exhibeat.

Memor. I. *Nemo nostrum, inquit, inter Mahometana-*
p. 354. *nos ab injuria tutus est. Quotiescunque*
negotia in publicum prodire nos cogunt,
ubi ordinis nostri (id est, Status Eccle-
siaſtici) notas conspiciunt, nos inconditis
clamoribus tanquam homines fatuos pro-
sequuntur; pueris vero satis non est,
transeuntes sannis & conviciis excipere,
sed coniectis quoque lapidibus insectantur.
Ubi campanas nostras insonantes audiunt,
mille blasphemias in Sanctam nostram Re-
ligionem evomunt. Inde discimus, illa
ætate Christianis per Musulmannos per-
missum fuisse campanas habere & pulsa-
re, quod posteriore tempore ipsis dene-
gatum. Tum subdit Eulogius: Permul-
ti ex hac Secta nos ipsis ne quidem propius
admoveri patiuntur, & immundos se cre-
derent, si Christianus ipsorum vestimenta
aliquatenus contigisset.

Apologia
 Martyrum
 Corduben-
 sium.

Quid-

Quidquid autem Eulogius dicat, ne-^{Sæculum IX.}
 gari non potest, Martyrum Corduben-^{A. C. 857.}
 sium pium quidem sed intempestivum
 impetum antiquæ Disciplinæ adversari.
 Ecclesia Smirnenfis in actis Martyrii S. Po-^{ep. c. 4. edit.}
 lycarpi sic loquitur: *Illos non laudamus,* ^{Cotel.}
qui se ipsos suo arbitrio tyrannis offerunt, ^{Sup. lib. III.}
quia Evangelium id non docet. S. Cy-^{§. 28.}
 prianus stans coram Proconsule dicebat: ^{Act. S. Cypr.}
Disciplina Ecclesiæ nostræ prohibet, ne
quis se ipsum necandum obtrudat. Et in
 ultima sua epistola ad Fideles monebat: ^{Sup. l. VII.}
Nemo se ipsum Infidelibus temere offerat; ^{§. 36. 40.}
sufficit si constanter fidem confiteatur, post-
quam fuerit interrogatus. Synodus Eli-^{c. 60. Sup.}
 beritana illum Martyrum numero adscri-^{l. IX. §. 14.}
 bi vetat, qui Idola confringens protinus
 necatus fuerit. Nihilominus Ecclesiæ au-
 ctoritas omnes hos Martyres Corduben-
 ses & Eulogium ipsorum Defensorem in
 numerum Sanctorum recipientis judi-
 cium nostrum suspendat, dicamusque
 cum S. Augustino in simili casu, Ecclesiæ ^{I. civit. 26.}
 procul dubio causas fuisse gravissimas,
 cur hos Martyres a dictis regulis exe-
 merit.

S. Eulogius hanc quæstionem pertra-
 ctat in duobus operibus, quorum uni Ti-
 tulus est: *Memorialis Martyrum*, divi-
 sum in tres libros. In primo vix aliud
 quidquam occurrit; quam Apologia
 Martyrum. In duobus sequentibus eo-
 rum

Sæculum IX. rum Historia continetur. Alteri Operi
A. C. 857. Titulus est: *Apologeticus*, & in fine nihilominus refertur Historia duorum Martyrum, qui postquam hoc opus scribere incepisset, passi sunt.

§. XXXVII.

Alii Martyres.

Illorum Martyrum primus est Rudericus Presbyter, progenitus in quodam Vico Egabrensi, Sacris litteris Cordubæ imbutus, & ad gradum Sacerdotalem promotus. Erant ei duo fratres, quorum cum alter ad impietatem Musulmannorum defecisset, frequentissime cum tertio, qui in Religione Christiana perseverabat, rixabatur. Quadam nocte furiose jurgantes quærebat Rudericus suo horratu reconciliare, verum ecce, illi cæca indignatione accensi in fratrem irruunt, & crudelem in modum verberibus affectum relinquunt pæne exanimem. Rudericus ut membra confracta reficeret, lectulo se imposuit; at frater Musulmannus languentem in feretrum attolli jubet, & per vicinam regionem circumferri. Comitabatur ipse dicens: *En fratrem meum, qui Dei gratia compunctus veritatem agnovit, & quamvis esset Christianorum Presbyter nostram Religionem amplexus est. Itaque, sicut cernitis, jam in ultimis agens noluit prius e mundo discedere,*